

Sygn. akt II Ns 1513/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. Z.

Protokolant: staż. M. P.

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z wniosku M. Z. (1)

z udziałem S. Z., M. Z. (2), Gminy Ł.

o stwierdzenie zasiedzenia

postanawia:

1. stwierdzić, że M. Z. (1) nabyła przez zasiedzenie, z dniem 15 września 2013 roku, w miejsce Gminy Ł.:

a) prawo własności niezbudowanej nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), stanowiącej działkę numer (...), w obrębie (...), o powierzchni (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą o numerze (...);

b) prawo własności niezbudowanej nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), stanowiącej działkę numer (...), w obrębie G-42, o powierzchni 0,0015 ha, dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą o numerze (...);

2. ustalić, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie;

3. nie obciążać wnioskodawczyni i uczestników nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Sygn. akt II Ns 1513/14

UZASADNIENIE

W dniu 8 stycznia 2014 roku M. Z. (1) wystąpiła o stwierdzenie, że z dniem 15 września 2013 roku nabyła przez zasiedzenie:

1. własność nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), składającej się z działki numer (...) o powierzchni (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW nr (...);

2. własność nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) składającej się z działki numer (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW nr (...).

W uzasadnieniu wniosku wskazano, że w 1980 roku wnioskodawczyni nabyła własność nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), na której zamieszkała w dniu 15 września 1983 roku. Jednocześnie zaczęła korzystać z nieruchomości przylegających, położonych przy ul. (...) tj. działek numer (...), stanowiących własność Gminy Miejskiej

Ł.. Wnioskodawczyni wskazała, że wykorzystywała zajęte nieruchomości częściowo w celach związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą, a częściowo w celach rekreacyjnych, a także że wzniosła na nich budynek gospodarczy. Wnioskodawczyni oświadczyła, że co najmniej od dnia 15 września 1983 roku do chwili obecnej, nieprzerwanie i jak właściciel, włada nieruchomościami położonymi przy ul. (...), korzysta z tych nieruchomości i dba o nie.

(wniosek k.2-4, pismo k.84, zarządzenie o zwrocie wniosku k.82, dowód doręczenia k.83)

Postanowieniem z dnia 30 lipca 2014 roku Sąd zwolnił M. Z. (1) od kosztu opłaty sądowej od wniosku w części - ponad kwotę 2.000 zł.

(postanowienie k.90)

Na rozprawie w dniu 15 maja 2015 roku pełnomocnik wnioskodawczyni popierał wniosek.

Gmina Ł. wniosła o oddalenie wniosku, wskazując, że wnioskodawczyni nie figuruje w ewidencji gruntów i budynków jako władająca nieruchomościami objętymi wnioskiem.

Na rozprawie w dniu 1 września 2015 roku pełnomocnicy wnioskodawczyni i Gminy Ł. pozostali przy prezentowanych stanowiskach.

(protokół rozprawy k.170-171, k.196)

Na rozprawie w dniu 2 lutego 2016 roku pełnomocnik wnioskodawczyni potrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(protokół rozprawy k.205-206)

Uczestnicy M. Z. (2) i S. Z. nie zajęli stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Działki ewidencyjne numer (...), w obrębie ewidencyjnym (...), położone w Ł. przy ul. (...), zgodnie z uzupełniającym protokołem stanu władania z czerwca 1965 roku znajdowały się we władaniu Spółdzielni Budowlano – Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w Ł..

Od grudnia 1972 roku, na podstawie protokołu ustalenia stanu władania, w obecnej ewidencji gruntów i budynków, działka ewidencyjna numer (...), w obrębie ewidencyjnym(...), została wpisana do jednostki gdzie jako władający figurowało Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Ł. Wydział Gospodarki Komunalnej. Przy sporządzaniu protokołu władania gruntami przedstawiciel Prezydium odmówił podpisu wskazując, że działka nie należy do Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Ł..

(dowód: zaświadczenie z (...) Ośrodka Geodezji k.161, rejestr pomiarowo- klasyfikacyjny k.162-162 v., k166 v., protokół k.167-168 v.)

W księdze wieczystej o numerze (...) jako właściciel nieruchomości stanowiącej działkę numer (...) o powierzchni 0,0015 ha oraz w księdze wieczystej o numerze (...) jako właściciel nieruchomości stanowiącej działkę numer (...), o powierzchni 0,0344 ha, położonych przy ul. (...) w Ł., ujawniona jest Gmina Ł..

(dowód: tabelaryczny wypis z rejestru gruntów k.7, odpis księgi wieczystej nr (...) k.15-24, odpis księgi wieczystej nr (...) k.25-33, wypis z rejestru gruntów k.145)

Działki numer (...) stanowiły uprzednio własność Skarbu Państwa, a majątkiem Gminy Ł. stały się na skutek komunalizacji.

(okoliczność bezsporna)

M. Z. (1) jest współwłaścicielką nieruchomości położonej przy ul. (...) w Ł., stanowiącej działkę numer (...), sąsiadującej z działkami numer (...). Powyższą nieruchomość wnioskodawczyni kupiła wraz z mężem L. Z. w dniu 3 czerwca 1980 roku. Nieruchomość przy ul. (...) w Ł. była wówczas niezabudowana. Wnioskodawczyni z mężem wybudowali na niej budynek mieszkalny, w którym zamieszkali od dnia (...)

M. Z. (1) jest zameldowana w Ł. przy ul. (...) na pobyt stały od dnia 15 września 1983 roku.

(okoliczności bezsporne, także wypis z ewidencji gruntów k.6, kserokopia mapy k.8, zaświadczenie o zameldowaniu na pobyt stały k.9)

Wraz z rozpoczęciem budowy domu, wnioskodawczyni zaczęła korzystać z sąsiednich działek numer (...), które dotychczas były zarośnięte i na których składowane były śmieci. Od tego momentu wnioskodawczyni podejmowała decyzje i działania dotyczące przedmiotowych nieruchomości. Wnioskodawczyni wraz z mężem uporządkowali powyższe działki oraz postawili bramę od strony ul. (...), tak aby uniemożliwić dostęp do nieruchomości innym osobom oraz aby zapobiec ich ponownemu zaśmiecaniu. Przedmiotowe działki były z dwóch stron otoczone poprzez inne ogrodzenia, bądź zabudowania. Brama od strony ul. (...) została wybudowana przez wnioskodawczynię i jej męża na etapie budowy domu - przed 1983 rokiem.

Pomiędzy działką wnioskodawczyni, a działkami objętymi wnioskiem znajduje się ogrodzenie, jest w nim furtka prowadząca na nieruchomości objęte wnioskiem. Po wybudowaniu domu wnioskodawczyni nadal korzystała z sąsiednich działek. Składowała na nich materiały pozostałe po budowie domu, a następnie uprzątnęła teren działek. M. Z. (1) systematycznie dbała o przedmiotowe nieruchomości, kosila trawę i chwasty. Zajmowała się nieruchomościami objętymi wnioskiem jakby były jej.

(dowód: zeznania świadka L. P. k.174-175, zeznania świadka K. S. k.175-176, zeznania świadka T. K. k.196-198, przesłuchanie wnioskodawczyni w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.199 w związku z k.171-173)

Od dnia 1 lutego 1991 roku M. Z. (1) rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego ciężarowego. Działalność gospodarcza prowadzona była do dnia 31 sierpnia 2005 roku.

W okresie prowadzenia działalności gospodarczej wnioskodawczyni składowała na działkach objętych wnioskiem drobne części związane z prowadzoną działalnością, parkowały tam także samochody. Latem 1991 roku wnioskodawczyni postawiła drewnianą komórkę, która stoi do tej pory.

(dowód: informacja skierowana do Urzędu Skarbowego k.10, zaświadczenie k.11, zeznania świadka L. P. k.174-175, zeznania świadka T. K. k.196-198, przesłuchanie wnioskodawczyni w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.199 w związku z k.171-173)

M. Z. (3) i L. Z. pozostawali w ustroju wspólności majątkowej małżeńskiej, nie zawierali żadnych umów majątkowych małżeńskich, w tym o rozdzielności majątkowej

L. Z. zmarł 30 kwietnia 2000 roku. Postanowieniem z dnia 3 listopada 2000 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt IV (...), Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi stwierdził, że spadek po L. Z. na podstawie ustawy nabyli: żona M. Z. (1) i syn S. Z. po 1/2 części każde z nich.

(dowód: postanowienie k.19 załączonych akt IV Ns II 3060/00, przesłuchanie wnioskodawczyni w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.199 w związku z k.171-173)

Za nieruchomość położoną w Ł. przy ul. (...), w obrębie(...), działki numer (...) nie jest opłacany podatek od nieruchomości.

(dowód: informacja z Departamentu Finansów Publicznych (...) k.160)

Wnioskodawczyni nadal korzysta z nieruchomości objętych wnioskiem, dba także o stan ogrodzenia nieruchomości, konserwuje je. Dotychczas nie było sporów granicznych z sąsiadami. Nikt nigdy nie wzywał wnioskodawczyni do wydania nieruchomości objętej wnioskiem. Nikt nie żądał od niej wynagrodzenia za korzystanie z przedmiotowych nieruchomości. Do czasu rozpoczęcia postępowania w niniejszej sprawie nie miały miejsca czynności dotyczące wznowienia znaków granicznych, czy ustalania granic nieruchomości objętych wnioskiem. Wnioskodawczyni nie podejmowała dotychczas działań zmierzających do ujawnienia jej w ewidencji gruntów jako osoby władającej przedmiotowymi nieruchomościami, z obawy, że w wyniku tego może zostać usunięta z przedmiotowych nieruchomości.

(dowód: zeznania świadka L. P. k. 174-175, zeznania świadka K. S. k.175-17 przesłuchanie wnioskodawczyni w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.199 w związku z k.171-173)

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o powołane dowody, w tym dokumenty i ich kserokopie (art. 308 k.p.c.), a także zeznania świadków i przesłuchanie wnioskodawczyni.

Ustalając stan faktyczny stanowiący podstawę rozstrzygnięcia, Sąd pominął kserokopie decyzji podatkowych k.12-13, gdyż dotyczą one nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) w Ł., a nie nieruchomości objętych wnioskiem, a w konsekwencji pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd uznał za udowodnioną okoliczność, iż na nieruchomości objętej wnioskiem znajduje się drewniana komórka wzniesiona przez wnioskodawczynię, choć świadek K. S. nie potrafił wskazać, czy na działkach objętych wnioskiem znajdują się jakieś zabudowania. Okoliczność ta została potwierdzona przez świadków L. P. i T. K.

Na rozprawie w dniu 2 lutego 2016 roku Sąd pominął dowód z przesłuchania uczestników S. Z. i M. Z. (2). Albowiem, uczestnicy wezwani na rozprawę w tym dniu do osobistego stawienia celem przesłuchania w charakterze strony pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania nie stawili się bez usprawiedliwienia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wniosek jako zasadny podlegał uwzględnieniu w całości.

Instytucja zasiedzenia regulowana jest w art.172 – 176 k.c. Jej istota polega na nabyciu prawa przez nieuprawnionego posiadacza wskutek faktycznego wykonywania tego prawa w ciągu oznaczonego w ustawie czasu (E. J., (...), W. – Z. 1996, s. 9).

Instytucja ta odnosi się jedynie do praw rzeczowych, a jej funkcją jest usunięcie rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym a stanem prawnym.

Stosownie do treści art. 172 § 1 k.c., posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Natomiast, jak wynika z § 2 powołanego przepisu, po upływie lat trzydziestu posiadacz samoistny nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze.

Zasiedzenie to pierwotny sposób nabycia własności nieruchomości, do którego może dojść jedynie na skutek kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek, jakimi są: posiadanie samoistne przedmiotu podlegającego zasiedzeniu oraz upływ czasu. Dobra lub zła wiara nie stanowi samodzielnej przesłanki zasiedzenia, wpływa jedynie na okres posiadania wymagany, aby doszło do nabycia prawa własności w ten sposób.

Stosownie do treści art. 336 k.c., posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny).

A zatem, w świetle powołanego przepisu posiadanie samoistne polega na faktycznym wykonywaniu tych uprawnień, które składają się na treść prawa własności. Posiadacz włada rzeczą samodzielnie, bezpośrednio lub pośrednio, we własnym imieniu i we własnym interesie. Tylko ten, kto rzeczą faktycznie włada z zamiarem władania nią dla siebie (cum animo rem sibi habendi), jest jej posiadaczem samoistnym. Wola posiadania jest, więc skierowana na określony rodzaj, zakres władztwa. Stan posiadania współtworzą fizyczny element (corpus) władania rzeczą oraz intelektualny element zamiaru (animus) władania rzeczą dla siebie. Wola posiadania jak właściciel nie oznacza woli nabycia własności, chodzi tu o samo wykonywanie faktycznego władztwa nad rzeczą w takim- zewnętrznio- zakresie, w jakim wykonuje je właściciel.

W literaturze wskazuje się (A. Kunicki, w: System, t. II, s. 832), że posiadanie samoistne tym różni się od posiadania zależnego, że to pierwsze jest władztwem nad rzeczą niezawisłym od dyspozycji innej osoby, zaś drugie jest władztwem podporządkowanym innej osobie, nawet gdy między właścicielem lub posiadaczem samoistnym a posiadaczem zależnym nie było żadnego stosunku umownego. Czynnikiem, który stanowi kryterium pozwalające odróżnić posiadanie samoistne od zależnego jest, więc czynnik woli (animus). Posiadaczem samoistnym jest ten, kto włada rzeczą jak właściciel, ten zaś, kto przy władaniu wyraża wolę korzystania z niej w zakresie odpowiadającym innemu prawu, jest posiadaczem zależnym. Istotne jest, aby interpretacja elementu woli miała charakter obiektywny, przy czym przyjęcie takiego stanowiska nie oznacza eliminacji rzeczywistej woli posiadacza przy ocenie charakteru posiadania. Na podstawie przejawów zewnętrznych woli ustala się wolę rzeczywistą, która decyduje o charakterze samego posiadania (tak między innymi E. J., (...), Z. 2002 rok, str. 135 i nast.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażany jest pogląd, który Sąd Rejonowy akceptuje zgodnie, z którym posiadanie samoistne może mieć miejsce nie tylko wtedy, gdy posiadacz jest przekonany o swoich uprawnieniach właściciela, ale także wtedy gdy wie, że nie jest właścicielem, ale chce posiadać rzecz tak, jakby nim był (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 1994 r., III CRN 18/94 za S. Rudnicki, Komentarz do Kodeksu cywilnego, Księga druga, Własność i inne prawa rzeczowe, Warszawa 2003, str. 203, tak m.in. Edward Janeczko „Zasiedzenie” Zielona Góra 2002 rok).

W niniejszej sprawie została spełniona podstawowa przesłanka prowadząca do zasiedzenia, a mianowicie posiadanie samoistne przez wnioskodawczynię nieruchomości położonych w Ł. przy ulicy (...), oznaczonych numerami działek: (...). Wnioskodawczyni władała tymi nieruchomościami samodzielnie, we własnym imieniu i interesie, z zamiarem władania nimi dla siebie, a zatem jak właściciel.

Samodzielnie podejmowała wszystkie decyzje dotyczące owych nieruchomości, co najmniej od momentu zamieszkania na nieruchomości sąsiedniej przy ul. (...). Wnioskodawczyni miała wolę władania dla siebie nieruchomościami, o stan których dbała i które wykorzystywała także w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. M. Z. (1) ogrodziła przedmiotowe nieruchomości, uniemożliwiając tym samym sprawowanie władztwa nad tymi nieruchomościami przez inne osoby oraz manifestując wobec innych osób swoją wolę władania nimi dla siebie.

Działania wnioskodawczyni widoczne były dla osób postronnych, wnioskodawczyni i jej rodzina byli jedynymi osobami, które podejmowały czynności w obrębie nieruchomości wskazanych wnioskiem. Od momentu, gdy wnioskodawczyni objęła działki posiadaniem (uprzątnęła je, rozpoczęła składowanie na nich materiałów budowlanych, ogrodziła całościowo) nikt nie rościł sobie żadnych praw do powyższych nieruchomości. Sąsiedzi wnioskodawczyni wskazywali, że zajmowała się działkami objętymi wnioskiem „jakby były jej”.

Okoliczność, iż M. Z. (1) nie zgłosiła faktu władania działkami objętymi wnioskiem, gdyż obawiała się, że odbiorą jej nieruchomości, nie zaprzecza samoistnemu charakterowi posiadania owych nieruchomości przez wnioskodawczynię. Świadczy jedynie o tym, że była posiadaczką w złej wierze, gdyż była świadoma, że nie przysługuje jej żaden tytuł prawny do tych nieruchomości. Albowiem, jak wskazano powyżej, posiadanie samoistne ma miejsce nie tylko wtedy, gdy posiadacz jest przekonany o swoich uprawnieniach właściciela, ale także wtedy gdy wie, że nie jest właścicielem, ale chce posiadać rzecz tak, jakby nim był. Owa świadomość posiadacza, że nie jest właścicielem ma znaczenia dla

oceny sprawowanego przez niego posiadania jako posiadania w złej wierze, nie zaś z punktu widzenia samoistności posiadania.

Bieg terminu zasiedzenia rozpoczyna się od dnia, w którym nastąpiło objęcie rzeczy w posiadanie samoistne (tak również E. J. (...) Z. 2002 rok). Dobra lub zła wiara posiadacza nieruchomości wpływa na długość okresu czasu niezbędną do nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie. Przy dokonywaniu oceny dobrej lub złej wiary posiadacza uwzględnia się moment objęcia przez niego nieruchomości w posiadanie samoistne.

W dacie rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia obowiązywał art.172 § 1 i § 2 k.c. zgodnie z którym, posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dziesięciu jako posiadacz samoistny, chyba, że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Po upływie lat dwudziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Jednakże, z uwagi na brak wpływu terminu zasiedzenia do dnia 1 października 1990 roku, zastosowanie w niniejszej sprawie znajdował przepis art.172 k.c. w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321), przewidujący dwudziestoletni termin zasiedzenia nieruchomości w dobrej wierze i trzydziestoletni termin zasiedzenia w złej wierze. Krótsze terminy stosuje się, gdy zasiedzenie nastąpiło przed wejściem w życie wyżej wymienionej noweli, tj. przed dniem 1 października 1990 roku (zob. w szczególności uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 1991 roku, III CZP 73/90, OSN 1991 rok, nr 7, poz. 83; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1993 roku, II CRN 89/93, Lex nr 110583). Jeśli bieg zasiedzenia rozpoczął się, ale nie zakończył przed tą datą, mają zastosowanie terminy dwudziestoletni i trzydziestoletni (art. 9 ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku).

Posiadaczem w dobrej wierze jest ten, kto posiada usprawiedliwione okolicznościami przekonanie, że posiada rzecz zgodnie z prawem, które mu przysługuje. Dobrą wiarę wyłącza nie tylko pozytywna wiadomość o braku praw do rzeczy, ale także brak wiadomości spowodowany niedbalstwem, polegającym na przykład na nie sprawdzeniu stanu prawnego nieruchomości posiadającej księgę wieczystą. Powszechnie przyjmuje się, że wejście w posiadanie nieruchomości bez umowy zawartej w formie aktu notarialnego wyłącza dobrą wiarę (tak E. J. (...) Z. 2002, Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 stycznia 2000 roku, II CKN 657/98, niepubl.; oraz w postanowieniu z dnia 27 kwietnia 2001 roku, V CKN 219/00, niepubl.).

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni była bezspornie posiadaczką samoistną w złej wierze, nie tylko ze względu na objęcie nieruchomości w posiadanie bez formy aktu notarialnego, ale także w pełnej świadomości i wiedzy, że przedmiotowe działki nie stanowią jej własności.

Zgodnie z przepisem art.177 k.c., obowiązującym w dacie rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia, przepisów o nabyciu własności przez zasiedzenie nie stosuje się, jeżeli nieruchomości jest przedmiotem własności państwowej. Przepis ten został uchylony z dniem 1 października 1990 roku. Natomiast, zgodnie z przepisem art.10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U.1990,55.321), jeżeli przed dniem wejścia w życie wymienionej regulacji, tj. przed dniem 1 października 1990 roku, istniał stan, który według przepisów dotychczasowych wyłączał zasiedzenie nieruchomości, a według przepisów obowiązujących po wejściu w życie tej noweli prowadzi do zasiedzenia, zasiedzenie biegnie od dnia wejścia jej w życie. Jednakże termin ten ulega skróceniu o czas, w którym powyższy stan istniał przed wejściem w życie ustawy nowelizującej, lecz nie więcej niż o połowę.

Sąd Najwyższy konsekwentnie prezentował stanowisko, że w myśl art. 10 ustawy o zmianie ustawy - Kodeks cywilny skróceniu, najwyżej o połowę, ulega ustawowy dwudziestoletni lub trzydziestoletni termin zasiedzenia przewidziany w art. 172 k.c., liczony od dnia 1 października 1990 roku (por. m.in. uzasadnienia uchwał: z dnia 26 marca 1993 r., sygn. akt III CZP 14/93, OSNCP 1993, nr 11, poz. 196; z dnia 8 września 1995 r., sygn. akt III CZP 104/95, OSNC 1996, nr 1, poz. 2; uzasadnienia postanowień: z dnia 27 czerwca 2000 r., sygn. akt I CKN 796/98, niepubl.; z dnia 9 października 2003 r., sygn. akt I CK 155/02, niepubl.; z dnia 6 października 2004 r., sygn. akt II CK 33/04, niepubl.). Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 stycznia 2006 roku (III CZP 100/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 95) wskazał jednoznacznie, że

skróceniu według art.10 ustawy o zmianie ustawy - Kodeks cywilny podlega ustawowy termin zasiedzenia, a nie czas posiadania

w okresie, kiedy możliwość zasiedzenia nieruchomości będącej przedmiotem własności państwowej była wyłączona. Sąd Rejonowy podziela w pełni ten pogląd.

Termin zasiedzenia wynosi zatem w przedmiotowej sprawie lat 30. Wnioskodawczyni z pewnością od dnia 15 września 1983 roku, czyli dnia kiedy zamieszkiwała na nieruchomości sąsiadującej, położonej przy ul. (...), co znalazło urzędowe potwierdzenie, gdyż z tym dniem wnioskodawczyni została zameldowana na pobyt stały pod powyższym adresem, była posiadaczem samoistnym nieruchomości objętych wnioskiem. Jak wynika z zgromadzonego materiału dowodowego, już przed tą datą, wnioskodawczyni korzystała z nieruchomości objętych wnioskiem, rozpoczęła ich uprzątnięcie, przygotowała je do składowania w ich obrębie materiałów budowlanych. Posiadanie wnioskodawczyni miało charakter nieprzerwany. W konsekwencji, mając na uwadze treść przepisu art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny i przewidzianą w nim możliwość skrócenia terminu zasiedzenia biegnącego od 1 października 1990 roku, w przedmiotowej sprawie o okres od 15 września 1983 roku do 1 października 1990 roku, termin zasiedzenia upłynął w dniu 15 września 2013 roku.

W rezultacie, dokumenty z ewidencji gruntów wskazujące na posiadanie działek ewidencyjnych numer (...) przy ul. (...) w 1965 roku przez Spółdzielnię Budowlano – Mieszkaniową (...) w Ł. oraz w 1972 roku przez Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Ł. Wydział Gospodarki Komunalnej, nie mogą świadczyć o tym, że w okresie pomiędzy wrześniem 1983 roku, a wrześniem 2013 roku M. Z. (1) nie była posiadaczem owych działek. Dotyczą bowiem okresu wcześniejszego. Na uwagę zasługuje także okoliczność, iż przy sporządzaniu protokołu władania gruntami przedstawiciel Prezydium odmówił podpisu wskazując, że działka nie należy do Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Ł..

Mając na uwadze powyższe, Sąd stwierdził, że M. Z. (1) nabyła przez zasiedzenie, z dniem 15 września 2013 roku, w miejsce Gminy Ł.: prawo własności niezbudowanej nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), stanowiącej działkę numer (...), w obrębie(...) o powierzchni (...)ha, dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) oraz prawo własności niezbudowanej nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), stanowiącej działkę numer (...), w obrębie (...)o powierzchni 0,0015 ha, dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którym każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Albowiem, nie zachodziły podstawy do odstąpienia od ogólnej zasady rozstrzygnięcia o kosztach w postępowaniu nieprocesowym.

Na podstawie art.113 ust.4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nie obciążył nieuiszczonymi kosztami sądowymi w postaci części opłaty od wniosku w kwocie 2.000 zł wnioskodawczyni i uczestników. W odniesieniu do M. Z. (1) Sąd miał na uwadze okoliczności, które stanowiły podstawę jej zwolnienia od powyższego kosztu opłaty od wniosku i pozostały aktualne w toku postępowania. Natomiast, w przypadku uczestników, brak było podstaw do obciążania ich nieuiszczoną opłatą od wniosku, w sytuacji, gdy beneficjentem wydanego w sprawie orzeczenia jest wnioskodawczyni.